

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniæ, 1658

§. 68. Nunquid & tu ex discipulis eius es? v. 25.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45556

Ego videns Petrum stantem & calefacientem se ad ignem illum infelicem, dico meliori igni cum Ecclesia *Veni sancte spiritus reple tuorum corda fidelium, & tui amoris in eis ignem accende qui per diversitatem linguarum cunctarum gentes in unitate fidei congregasti.*

§. 67. *Dixerunt ergo ei. v. 25.*

Milites cum ministris Principum circumstantes focum & Petrum considerantes habitu modestiore indutum, vultu ad terram deiecto, manibus plicatis infra brachia, pallidum & pene trementi similem præ angustia pectoris, cogitantes apud semetiplos, & colloquentes, *hic vir extraneus est, vir, ut apparet, anxius mente, interrogemus eum cuius sit, quid habeat anxietatis: fors inveniemus eum esse unum ex discipulis Christi captivi, & simul cum Magistro apprehendemus eum & trademus Pontificibus, & Sacerdotibus nostris, eadem enim pœna qua magister eius dignus erit, qui cum eo contraxit Principibus, & Senioribus nostris!* Hæc dæmone suggerente & instigante servos, ut Petrum interrogarent: ipsum Petrum quoque variè dæmon exagitavit cogitationibus, & tentavit, ut omnino à Iesu deficeret, iuxta verbum Iesu; *Ecce Sathanas expetivit vos, ut cribretet sicut triticum:* huius autem tentationis permissio fuit potestas tenebrarum.

O Pater omnipotens & clementissime licet nos è regno Sathanæ in regnum dilectissimi filij tui transtuleris, nequaquam tamen ab hostium impugnatione liberi evasimus. Hinc enim caro nos sollicitat, illinc mundus adblanditur, à fronte pariter & à tergo hostis impugnat potentissimus diabolus. Conantur nos omnes, ut abs te patre nostro desciscamus, impellere: at nos imbecillitatis nostræ non immemores ad te Deum, qui refugium nostrum es & virtus, confugimus, te etiam atque etiam obnixius deprecantes, ut in tam variis ac infestis tentationum insultibus, tu nobis robur, & animum addas, ne his succumbamus ac superemur: sed ut diaboli insultus, tuo adiuti præsidio, fortiter repellamus. Mundum & eius satellitiam, divitias, honores, & pompas contemnimus. Carnem vero nostram coercemus, domemus, & spiritui subjiciamus, ut ita demum, tanquam invicti milites abs te in regno tuo cœlesti, in illa æterna beatorum patria coronari mereamur.

§. 68. *Nunquid & tu ex discipulis eius es? v. 25.*

Contemplati virum simplicem & rectum, interrogare cœperunt eum petulantes scurræ, prout fieri solet, inter similes aulae famulos, ut acquirere^t ansam terendi tempus, iocando cum Petri simplicitate, & probitate;

62

bitate;

bitate; an for: esset de numero illorum quorum Ducem coeperant iam in horto, & tradidissent Principibus suis? nec aetum esse fortuito dixerim, sed ita placuisse divina dispensationi, quo magis retunderetur Petri confidentia nimia in semetipso, qui prius tam magnifice pollicitus Domino se vel in mortem cum illo iturum. Quare autem Christus permiserit Petrum cadere, ut tertio eum negaret: quatuor solent dari causæ. 1. quidem ad nostram instructionem ut scilicet nullus amodo præsumat de propria iustitia & virtute, etiam quantumcumque videatur cum videt talem ac tantum virum sic cecidisse. 2. ut nullus quantumcumque malus aut peccator desperet de venia. 3. animadvertens quod Petrus post tantum flagitium sit à Christo factus lanitor, & claviger regni cælorum atque caput & Princeps fratrum suorum. 4. ut sciret postquam esset alijs Prælatas compati cæteris peccantibus. Ad utilitatem ipsiusmet Petri quamvis per accidens, ut scilicet humilior, atque cautior resurgeret, qui prius in caute & arroganter Christo promiserat dicens: *Etsi omnes scandalizati fuerint, sed non ego: Merito ergo dicere poterit Petrus post ruinam illud psalmi priusquam humiliarer ego deliqui, & hoc est quod loquitur Augustinus: Audeo, inquit, dicere superbis esse utile cadere in aliquid apertum manifestumque peccatum, unde sibi displiceant, qui iam sibi placendo occiderant. Salubrius enim sibi Petrus displicuit, quando sterneret, quam sibi placuit quando præsumpsit.*

Domine Deus meus laudare te desidero, quod tam clemens prius & misericors sis erga peccatorum conversionem, qui non velis mortem eorum, sed pœnitentiam: Aperi os meum in laude tua, ut cantem gloriam nomini tuo. Excita cor meum in te, repelle omne tædium, infunde gratiam, accende amorem, aufer iniquitatem & peccandi occasionem, munda me ab omni inquinamento carnis, ac spiritus, ut dignus efficiar in tui nominis honorem labia mea aperire, sed tuam abyssalem maiestatis dignitatem, quis digne laudare poterit & ei dignas referre gratias, pro tanta in peccatores gratia & misericordia? Ecce omnes virtutes cælorum atque universæ potestates Angelicæ, non sufficiunt tuæ celsitudinis magnitudinem condigne laudare: quanto minus homo fragilis, putredo & vermis deficit enim omnis creatura, omnis oratio, omnis lingua & fermocinatio. Quid igitur? Cessabo à laude? quia te digne nequeo laudare. aut ideo tacebo, quia immundum & insufficientem me esse cognosco? Absit à me ingratitude ista, ut cessem laudare te, quem laudare deberem omni creatura ad-

IN VADIC.